

Mag. Milanka Sobočan

Bila je tudi moja Gimnazija

Več kot četrto stoletje je od takrat, ko sem prvič prestopila prag Gimnazije Murska Sobota. Bila je moja prva in edina izbira, čeprav ni bila najbližja gimnazija, na katero bi se lahko vpisala. Posledično v svojem novem razredu v začetku nisem poznala nikogar, zato je bilo prisotne nekaj negotovosti in strahu. A le v začetku in pozneje tu in tam pred kakšno zahtevnejšo pisno nalogo. Dandanes pa vedno, ko priložnosti nanese, z največjim veseljem obujam gimnazijske spomine.

Nabito poln razred, kot jih zdaj praviloma ni več. 36 fazank in fazanov nas je skupaj z razredničarko, go. Sonjo Žilavec Nemec, v za Slovenijo prelomnem letu 1991, stopilo v 1. c razred. Bili smo t. i. jezikovni razred, natanko 18 Sobočancev in 18 vozačev. Tudi pri tujih jezikih smo se delili na pol, polovica v skupino s prvim tujim jezikom nemščino in polovica s prvim tujim jezikom angleščino. Takrat se niti nismo zavedali, kakšna prednost je delo v manjši skupini tako za nas kot za profesorje.

Z veseljem sem hodila v gimnazijo in bila ponosna na to, da sem gimnazijka. Kljub obilici učenja ter mnogim neprespanim nočem ostaja to obdobje v spominu kot najlepše na moji izobraževalni poti. V razredu smo si radi pomagali, se skupaj učili, si posojali zapiske in jih v papirnico na vogalu nosili fotokopirat. Že po prvem letniku smo si samoiniciativno organizirali dvodnevni razredni izlet z mini avtobusom na Primorsko. Bili smo pevski razred in najlepši del vsake naše ekskurzije je bilo glasno prepevanje v avtobusu, polno smeha in veselja, ki nas je, poleg mnogih drugih skupnih dogodivščin, iz leta v leto bolj povezovalo. Dobro smo se poznali tudi s sovrstniki iz ostalih štirih paralelk ter se med odmori družili. Radi smo drug drugemu natančno poročali o vprašanjih v kontrolnih nalogah in včasih nam je to pripomoglo k boljši oceni. Tudi prve ljubezni so se spletale v srednješolskem obdobju. Večina njih ni preživela, je pa spomin nanje lep in dragocen.

Popoldanski pouk v drugem letniku nas je razdelil na tiste, ki se nam je takšno leto zdelo zanimivo in pestrejše ter tiste, ki se vse leto niso mogli navaditi na to, da morajo še zvečer sedeti v šoli. Pozimi smo res odhajali sredi trde teme, smo pa zato zjutraj lahko malo dlje spali. Nekje v tretjem letniku je postalo jasno, da bomo prva generacija, ki se bo morala soočiti z novo, eksterno maturo. To se je v začetku zdel izredno velik zalogaj. Občutek smo imeli, da tudi za profesorje, saj se je državna matura uvajala prvič po dolгих letih in ni še bilo prav mnogo primerov izpitnih pol, po katerih bi mi in oni lahko dobili pravi občutek, kaj nas čaka ob koncu četrtega letnika. Pa vendar maturitetnega vlaka ni bilo mogoče ustaviti in morali smo skočiti nanj ter preživeti tista dva najbolj stresna tedna gimnazijskega življenja. A ko danes pogledam nazaj, sem globoko hvaležna tudi za takšne izkušnje, še posebej v luči poznega julija 1995, ko smo se sredi vročega počitniškega dneva posamično vračali na gimnazijo po svoj maturitetni rezultat. Do njega nismo mogli dostopati od doma, kot je to omogočeno današnjim generacijam maturantov. Zato pa močno v spominu ostaja trenutek, ko sem, vsa na trnih, stopila v zbornico, kjer se je za vsakega od nas dijakov odvil trenutek resnice. Obstopilo me je nekaj profesorice, ki so mi vse po vrsti segale v roko in mi čestitale. Kar nekaj časa je trajalo, da sem dojela, kaj mi razlagajo. Postala sem zlata maturantka.

Dogodki, ki so sledili, od slavnostne podelitve spričeval s pohvalo v Cankarjevem domu, do študija germanistike in anglistike na Filozofski fakulteti v Ljubljani ter prve in druge službe, vsi so na poseben način povezani s tem posebnim zaključkom mojega gimnazijskega izobraževanja. Globoko sem hvaležna profesoricom in profesorjem za njihovo voljo, vztrajnost in trud pri delu z nami dijaki ter širino znanja, ki so mi ga predali. Vsak je na svoj način pustil pečat v meni. Danes jih v marsičem bolje razumem kot pred leti, saj tudi sama hodim po podobni poti. Teče namreč že 19. leto mojega poučevanja na Škofijski gimnaziji Antona Martina Slomška v Mariboru. Ob mnogih vsakoletnih šolskih dogodkih, prireditvah, ekskurzijah, pisnih nalogah in še kdaj vmes se spomnim na svoje nekdanje sošolce, profesorje in svojo nekdanjo gimnazijo. Najmočneje pa vsako leto skupaj z maturanti doživljam maturantski ples in junijsko izpitno obdobje.

Ob častitljivem jubileju čestitam vsem profesoricom in profesorjem Gimnazije Murska Sobota, ki ste se in se še vedno trudite graditi osrednjo prekmursko izobraževalno ustanovo. Še na mnoga leta!

mag. Milanka Sobočan